

Jacques Lacroix, la connexió marselesa (1)

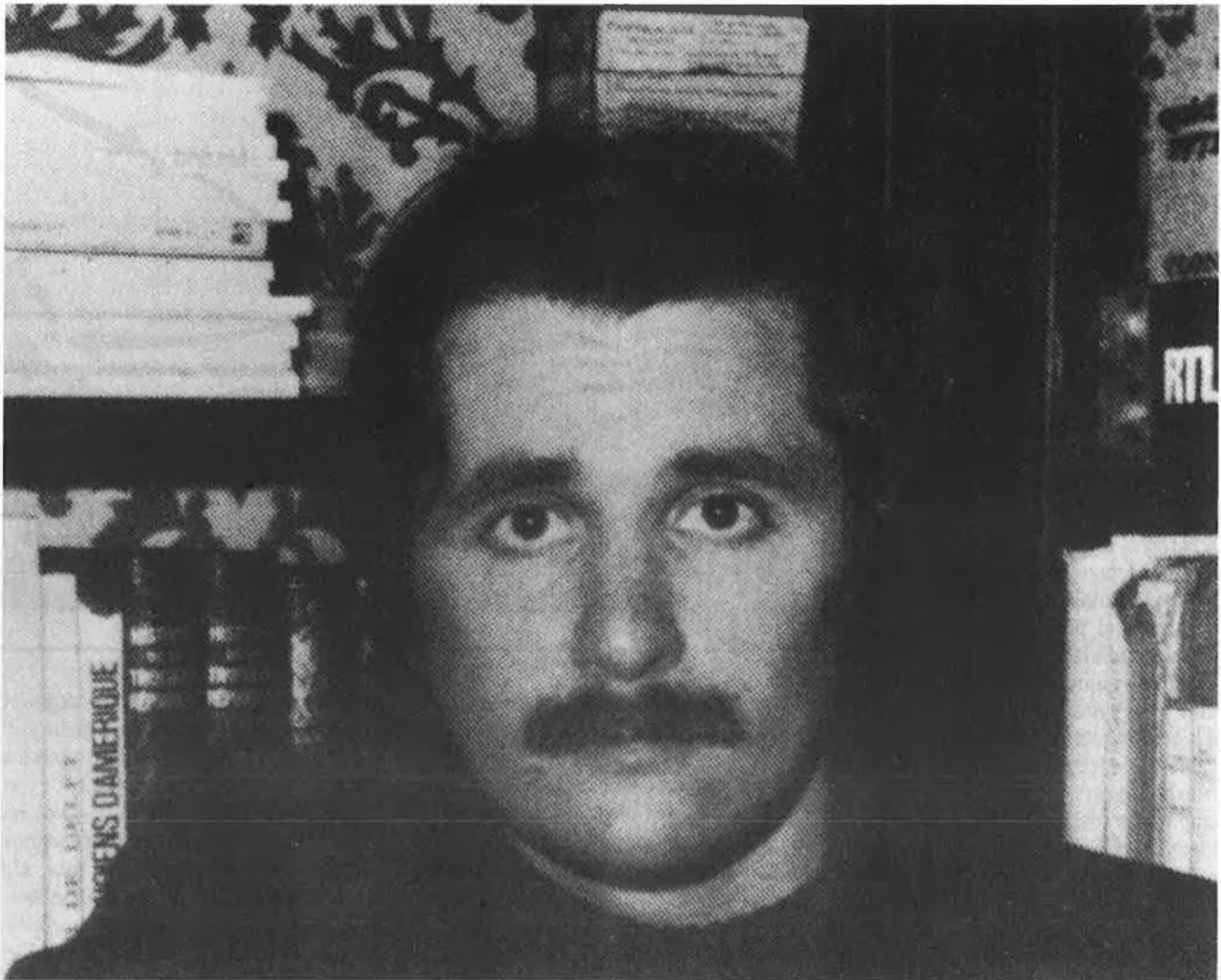
Les estranyes operacions especulatives del PSF i l'OCC a València

Una societat que no apareix en cap registre mercantil ni ningú coneix a París o Madrid, l'Occidental de Centres Comercials, S.A., i un brillant investigador socialista, Jacques Lacroix, van intentar realitzar importants projectes especulatius a la comarca de l'Horta, en una operació protegida pels partits socialistes francès i espanyol.

A partir d'aquesta setmana, una llarga desfilada de destacats socialistes, empresaris i funcionaris de la Conselleria d'Obres Públiques, COPUT, es donarà cita davant del jutge **Joan Climent**, al Tribunal Superior de Justícia valencià. Serà el pròleg al gran judici per la querrela interposada per ordre de **Joan Lerma** com a president

de la Generalitat contra **Rafael Blasco**, conseller de la COPUT fulminantment destituït per Lerma el passat 28 de desembre, i tramitada pel fiscal en cap del Tribunal, **Enric Beltran**. Aquest hi acusa presumptament Blasco i cinc persones més del seu entorn d'un probable delictes de subornació, d'un altre de manipulació per alterar el preu de les coses i d'un tercer de violació de secrets.

Tot va començar quan terrenys situats a les partides de Rafalell i Vistabella, al terme municipal de València, van rebre una requalificació sorprenent per part de la COPUT, de "zona no urbanitzable protegida" a "urbanitzable no proclamada", i quan al polígon d'Ademús (terme de Paterna, en la mateixa comarca de l'Horta), també des de la COPUT es procedia a un concurs il·legal per a l'adjudi-

Jacques Lacroix al 1973, quan encara no operava per a Occidental de Comerç, SA i el PSF.

ció de parcel·les destinades a ús terciari.

L'interès de la societat francesa Ciudad Marina de Valencia, S.A., propietària de terrenys a la costa de Rafalell i Vistabella, per la requalificació és notori. Un gran projecte especulatiu vora mar podria ser desenrotllat per aquesta que, al principi, havia parlat de la construcció d'un gran hipermercat sota la direcció del propietari, Carrefour, i que més tard va canviar l'objectiu per una gran ciutat lacustre de luxe. Ciudad Marina de Valencia, S.A., va tenir com a intermediari **Jacques Lacroix**, figurant com administrador el conseller de Simago, S.A. -grup Carrefour-, **Jean Pierre Dollberg**.

Jacques Lacroix va representar també els interessos d'una curiosa societat anomenada Occidental de Centres Comercials, S.A. (OCC), per a l'adquisició a un preu ben baix de terrenys de la parcel·la sud del polígon Ademús de Paterna, amb una superfície de quasi 173.000 metres quadrats. Com a soci majoritari d'aquesta OCC apareix **Gilbert Weil**, amb el 51 per cent, i la resta del capital suposadament és propietat de tres importants bancs francesos -el Palace, el Populier i el Crèdit Comercial, a més del grup alimentari Herruet i la societat dependent del banc de Crèdit Agricole U.I., Union d'Etudes et Investissement, representada a l'estat espanyol per **Christian Jousseaux**.

A pesar que OCC era una multinacional francesa fora de tota sospita, dedicada a la promoció i gestió d'hipermercats, amb oficines a París i Marsella, entre altres ciutats gal·les, i operacions a Nord-amèrica, l'estat veí i la Península Ibèrica.

A través de la sospitosa OCC, Lacroix va representar propostes especulatives tant per a Rafalell i Vistabella com per a Paterna, del poderós grup Carrefour, líder mundial en el sector dels grans magatzems alimentaris, propietari en un 80% de Pryca, les majors superfícies d'hipermercats de l'estat espanyol, on l'altre 20% pertany al grup dels germans **March**. Precisament Carrefour, on els empresaris socialistes francesos tenen la majoria de les accions, va ser assessorat a l'estat espanyol per l'empresari més pròxim a **Felipe González** i també amic de Jacques Lacroix, **Enrique Sarasola**. Sota la presidència d'**Alvaro Álvarez-Alonso** i des del passeig de la Castellana

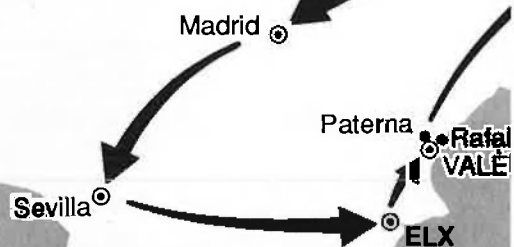
MADRID:

Amistat amb l'empresari socialista **Enrique Sarasola** i alts càrrecs del PSOE. Investigador a "Casa Velázquez". Seu d'Union d'Etudes i Investiment.

PARIS:

Gilbert Weil, soci majoritari de la comissió de l'Ajuntament de diverses visites de

ELS VIATGES DE MONSIEUR LACROIX

SEVILLA:

Segona boda i separació amb **Nani Carvajal**. Amistat amb el conseller andalús de governació **Manuel Gràcia**.

ELX-Peña de les A

Probable proposta de complex de luxe a francès "Jean Jean

31-8è, el vice-president d'Ibermer, SA, **Enrique Sarasola Lerchundi**, es dedicà a "l'assessorament tècnic i financer d'empreses" de primera magnitud, entre altres, les agro-alimentàries franceses. Sarasola assessorà també les operacions de Simago, SA, on **Jean Pierre Dollberg**, administrador de Ciudad Marina de Valencia, SA, és conseller.

A França hi ha una revista especialitzada en els grans comerços, **Libre**

Service Actualités (LSA). Aquest autèntic banc de dades, que cada any publica una anàlisi exhaustiva sobre les grans superfícies de venda a l'estat francès, i on apareixen llistades totes les societats relacionades amb el sector -petites empreses, supermercats, els diversos grups que en són accionistes, etc.- no fa constar en cap lloc la importantíssima OCC. Consultat també el sever i rigorós anuari de totes les empre-

d'OCC, rep una València, després a la ciutat.

CARCASSONA:

Domicili familiar. Primera boda i separació amb mademoiselle Fabra.

MARSELLA:

Treballa a les ordres de l'ex-president dels Alps Marítims-Costa Brava, Michel Peset, i de l'ex-alcaldre Gaston Defferre, futur ministre socialista d'Interior.

⊙ París

⊙ Carcassona

⊙ Marsella

PATERNA:

Occidental de Centres Comercials, S.A., OCC, competeix amb UGT-PSV i Mercasa pels terrenys de la Parcela Sud.

RAFALELL I VISTABELLA:

Projecte de construcció d'un gran hipermercat vora platja en terrenys propietat de Carrefour. La proposta es converteix finalment en un gran projecte immobiliari: "Ciudad Marina, S.A."

VALÈNCIA:

Primers contactes amb el regidor d'Urbanisme Fernando Puente i el president Joan Lerma. Projecte UNIMER amb Lacroix com a director. Proposta a l'ex-alcaldre Ricard Pérez-Casado per a un gran centre comercial al casc antic.

ix per a un del grup promotor

ses franceses que mantenen existència legal, el **Kompass**, no fa constar en cap pàgina l'OCC de Jacques Lacroix. Igual que a Madrid i a València, el registre mercantil de París, consultat per aquest setmanari, no dona cap raó sobre l'esmentada OCC.

Tant en francès com en espanyol, el nom de l'Occidental de Centres Comercials és desconegut per als serveis de l'Ambaixada d'Espanya, i igualment

per als funcionaris consultats a la Cambra de Comerç i d'Indústria de París. La conclusió, com en el cas espanyol, és que OCC no té cap naturalesa legal a França. A pesar que monsieur Jousseineaux s'obstina, a Madrid, a presentar-la com una seriosa i multimilionària societat, famosa a tot l'estat veí. Es podria tractar, doncs, d'una simple societat-pantalla, verificada, igual que a Madrid, davant de notari i destinada a

meres operacions especulatives. A primera vista.

Continuem comprovant. Segons les informacions del diari de València **Levante**, la societat Union d'Etudes et Investissement, UI, accionista del Grup Carrefour, posseeix el 7 per cent de les accions de l'OCC. Segons un quadro de l'empresa, monsieur **Huet**, UI és "el departament de negocis del Banc du Crédit Agricole Francaise, que assegura, com a societat de finançament, les intervencions en fons propis dins del sector agro-alimentari". Amb capital de 1.392.000.000 de francs i seu social a la Tour de Maine de Montparnasse, del districte 15 de París, UI és una societat anònima amb una plantilla d'unes 50 persones que té com a president i director general **Lucien Pouroux**.

No obstant això, a través d'una trucada des d'aquest setmanari hem pogut contrastar les informacions publicades a la premsa valenciana amb **Chantal Lamarque**, cap de premsa d'UI, que ha declarat, "desconèixer l'anomenada OCC". Posteriorment, Mme. Lamarque va prendre nota de dues preguntes més: "¿existeix a França l'OCC?", "¿n'és UI accionista?". Cap de les dues preguntes no va ser contestada en tota una setmana, a pesar que en el moment de la nostra consulta el consell d'administració es trobava reunit. La mateixa persona va afirmar posteriorment que l'únic autoritzat per a respondre era Christian de Jousseineaux delegat del Crédit Agricole a Madrid. El cercle quedava hermèticament tancat, i totes les interrogacions a l'aire. Jousseineaux, segurament sobre avís, no va voler aïllar la incògnita OCC al redactor d'EL TEMPS que va localitzar-lo a Madrid.

UN CERVELL DEL PSF

Jacques Lacroix va nàixer l'any 1944 a Carcassona, Llenguadoc. En la mateixa regió es va especialitzar en estudis romànics i va obtenir un doctorat en etnologia. Brillant investigador, l'antropòleg Lacroix va dur a terme recerques etnogràfiques i etnològiques al departament de lingüística romànica, dependent de la Universitat de Tolosa-le-Mirail, sobre la societat occitana rural, junt amb **Daniel Fabre**, el seu amic de la infància i germà de la primera dona de Lacroix, de qui es divorciaria

a principis del setanta. En col·laboració amb Fabre i a través de la Universitat Paul Sabatier de Tolosa-Institut Pirinenc d'Estudis Antropològics, va publicar destacats llibres de temàtica occitanista.

L'any 1973 Lacroix era a Espanya. Estudiava a la Casa de Velázquez a Madrid, on va fer les seues primeres amistats amb futurs dirigents de la vida política, particularment contactes amb els encara clandestins socialistes de l'interior. Amb seu al madrileny barri de la Moncloa, la Casa de Velázquez depèn del Ministeri de Cultura francès i és un centre per a investigadors polítics i intel·lectuals d'aquell estat. Allí ens van confirmar que va ser membre del seu patronat i que la seua estada a la Casa Velázquez va durar tres anys, el temps suficient per a conèixer també els grans de la política francesa. Les beques per a investigadors de la Casa superen actualment el mig milió mensual de renda, i sempre han estat un privilegi per a la millor casta cultural de França.

I Lacroix va continuar treballant una tesi de doctorat d'estat, el màxim escala-

fó de la docència francesa, titulat *L'enfrontament de llengües i de cultures en l'àmbit occità*, i publicà llibres editats per les prestigioses Presses Universitaires de France, PUF, amb l'ajuda de l'Institut d'Estudis Occitans, on tenia una bona amistat amb el seu secretari, **Jacques Boisgontier**, **Robert Lafont**, **Max Rouquette** i tots els intel·lectuals occitanistes que aleshores destacaven. També va participar en l'enregistrament d'un disc documental sobre les tradicions populars.

L'ex-cunyat i amic de J.L., Daniel Fabre, treballa actualment a Tolosa en un laboratori d'antropologia del poderós Centre National des Recherches Scientifiques, CNRS, però ha estat impossible de parlar amb ell.

BEN PROTEGIT

Lacroix va entrar en els cercles del socialisme francès a Provença, fins a esdevenir un important assessor tècnic de **Michel Pezet**, aleshores president del

Consell Regional de la Provença-Costa d'Atzur-Còrsega, diputat a l'Assemblea Nacional de Partit Socialista. Al costat d'ell, i sota la seua capa política, Lacroix va començar una fulgurant carrera que amb el temps el conduiria a ser un gran promotor-intermediari de les finances franceses amb marca socialista.

En l'equip de Pezet va tenir una influència notable. Gràcies a ell, unes negociacions que duia la Universitat de Provença amb el president de la regió, van fer un gir de 180 graus, van quedar bloquejades i van donar finalment un resultat ben distint: la creació a Marsella d'un Centre d'Etnologia Francesa, en conveni amb el CNRS, del qual Lacroix seria director científic. Un catedràtic d'aquella Universitat, que ha volgut restar en l'anonimat, comentava: "Es un home brillant. Ell formava part de l'equip de Sevilla de la casa de Velázquez, on es va casar amb una xicota andalusa". La xicota, segona dona i segona separada de J.L., és **Nani Carvajal**, actualment redactora de TVE a Sevilla, qui no desitjava mesclar-se en el *cas Lacroix* fent

Lacroix busca pis

Al número 30 del bulevard Michelet, al districte 8 de Marsella, Jacques Lacroix té una adreça. En aquesta avinguda tenen els seus locals els bancs i les empreses més punyents. Al mateix bulevard, però al número 280, també hi ha el domicili de Gilbert Weil, el posseïdor del 51% de les accions de la misteriosíssima OCC. Una primera telefonada al domicili de Lacroix va rebre la resposta d'un contestador automàtic, on una veu, en lloc de demanar el nom i el missatge, demana el dia i l'hora de la trucada. Poques hores més tard, al mateix telèfon apareix una altra veu procedent de Telecom, la telefònica francesa, amb un nou missatge que avisa que

"aquest telèfon es troba fora de servei". Una veïna diu que Lacroix n'és sempre absent, i la portera comenta que Lacroix "només ve per ací els divendres i se'n va de nou els dissabtes".

A l'edifici Le Corbusier, casa marsellesa de Gilbert Weil, també ha estat impossible trobar-lo. Viuen centenars de famílies en el típic quasi anonimat marsellès. No hi ha bústies i els apartaments només es reconeixen pel número. Al hall d'entrada, d'un dels immobles que conformen el conjunt Le Corbusier, un anunci penja de la paret: "Funcionari del CNRS, resident a l'immoble, busca apartament al bloc C o D".

Edifici Le Courbusier a Marsella, casa del poderós Gilbert Weil.